

Suzanne - Neckář, Václav

A
Suzanne, místo má, je skryté blízko břehů
Hmi
sedí tam a proud ji zná a ty závidíš tu něhu,
A
i když víš, že pouze blázen má dost sil nést vločku sněhu
C#mi D
a když svírá vítr v dlaních, tak chce dát nebi duhu
A Hmi
a ty neumíš to říci, jak se její lásky zřící,
A Hmi
víc už nemáš a jsi prázdný, ona říká chyt' mi mlhu,
A
z jejích vláken spleť tu touhu.
C#mi
A ty náhle vstaneš v běhu poznáš
D
svět je ve vás dvou a ty
A
náhle věříš světu, dokud
D A
dál tvé tělo plní myslí svou.
Pan Ježíš byl jen lodník, mořem šel měl suchou nohu,
pak se dlouho na svět díval ze své věže v divném slohu
a sám poznal se smutkem, utopeným nepomohu
řekl: lidé budou mořem plout a myslel tím jen slzy
a on sám to poznal brzy, nechal nám jen pár slov ryzích,
nelidským lidstvím zničen,
on zvedl nás přesto všechny kousek výš.
A ty náhle vstaneš v běhu, poznáš svět je ve vás dvou
a ty náhle věříš sobě dokud on tvé tělo plní myslí svou.
Teď Suzanne dá ti dlaň, ve své skrýši blízko břehu
právě obléká ji řeka ve svou nekonečnou něhu
a jak slunce stéká z nebe tisíc velkých kapek medu
jimi zlátne celý kraj a lodě plují do přístavu,
vidím spoustu lidí tančit, vidím zlaté děti ráno ?,
jak nám chrání naši lásku,
jak ji chrání jednou pro vždy ó Suzanne v tvých očích.
A ty náhle vstaneš v běhu, poznáš svět je ve vás dvou
a ty náhle věříš v lásku, dokud dál tvé tělo plní myslí svou.